

Феба се затече къмъ мѣстото, откъдѣто идѣше викътъ. Едно земно дѣте бѣше здраво вързано съ вжже за едно дърво и то ѝ разправи, че го вързала зла вълшебница.

Дебелото вжже се вливаше въ месото на момичето и му докарваше болка. Дожалѣ на Феба за горкото дѣтенце и всѣкакъ се мжчеше да го развърже, тъй че пръстенцата ѝ се разкървавиха и рждѣтъ я заболѣха.

Най-сетнѣ тя развърза дѣтето. Сжщия часъ отъ гората свѣтна ясна свѣтлина. Феба отърча къмъ свѣтлината, направи си пжтъ въ горицата и прѣдъ себе си видѣ златния ключъ съ чудотворния елмазъ.

„Ключѣтъ, ключѣтъ“, завика тя радостно и го взе отъ земята. Сжщия часъ се чу нѣкакъвъ шумъ въ въздуха и веднага двѣтъ момиченца се намѣриха на гърба на добрия, старъ Бирмалъ, който хвърчеше съ тѣхъ и се спрѣ, когато стигнаха до замъка на царицата на самовилитѣ.

Тамъ той свали Феба и каза ѝ, че момиченцето ще занесе у дома му, а тя ще остане тука.

Феба влѣзе въ една голѣма стая, гдѣто бѣ посрѣщната съ приятна музика и весели гласове.

Тя съвсѣмъ забрави, че е много уморена и, когато видѣ милото лице на царицата на самовилитѣ, която я поздравляваше, отъ щастие не можеше дума да изговори. Сладка усмивка показваше голѣмото ѝ щастие.

Царицата донесе една златна кошничка и я отвори. Отъ нея извади една завита книга, въ която бѣ писано: „Ти намѣри ключа на щастieto; никога не забравяй тая тайна; обичай ближнитѣ си и винаги ще бждешъ честита и доволна“.

Царицата сладко цѣлуна по челото Феба и я заведе на границитѣ на царството на самовилитѣ. Единъ облакъ който се носѣше наоколо, я взе и пакъ я занесе на земята.

На устнитѣ на момиченцето се появи радостна усмивка по лицето му можеше да се чете спокойствие, и въ сърчицето му царуваше щастие, което никога вече не го напусна.

